HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

קבעה לה ופסק לדילוג. ומסקינן ליוסף י"ח למדת רביעי וליוסף י"ט במדת ממיצי וכן לעולם: **עד שפסקה בדילוג.** ויוסף ט"ו אינו מן המנין שהוא תמלא לליתה ואין שם דילוג: **היפה למודה.** ופסקוע לעי"ו ושינתה ליי"ו זה וזה מסקורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד תסקר מחזרה ושינתה בשניה [לשבעה עשר] הוסר ט"ו מכאן ואילך שלא קבעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם אחת הוא נעקר: **הופרו זונן.** ט"ו שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ו במדת זימנך מיעקר ואפילו י"ח הפך לא יסקר אלא ט"ו כדקתני משמוה עשר ואילך שהרי שילשה בדילוג וקבעה לה ופסק לדילוג: **פיוסף דרב.** להם קתני שינתה לשבעה עשר נסקר ט"ו וי"ו ולא קתני מי"ו ואילך ומע"ג דלילוגה ג' זימני אלמא לחייה קסייפת ליה משמע: **למודה שאני.** כיון דוסתה קבוע לט"ו שהיון לחייה של ט"ו עם לחיות שעברו עליה שהרי בזמנה לחתה והיכי הוה מלינן למימניה עם הני דלילוג וכי תימנ' אלא היכא דלחייה ט"ו שהיתה תחלת לחייתה אז אלא היה לה וסת קודם לכן אז שהיה לה וסת ליום עשרים: **ודקארי לה מאי קארי לה.** הא ודאי היכי מלי למקשויי מלמודה: קס"ד ה"ה לכשתינה למודה בעינן תלתא זימני דילוג והאי דנקט למודה ולא מסוס [1] עקירת וסת דילוג למידק למודה הוא דבעי שתשלש בדילוג אלא אפילו לא עקירת וסת בעינן תלתא זימני ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת [2] סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא [3] לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא [4] לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא [5] היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

גמ' איתמר [6] ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ט"ז לחדש זה ויום שבעה עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר [א] עד שתשלש בדילוג נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי דתניא [ב] ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא לד' לא תנשא לא דכ"ע כרשב"ג והכא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה [ג] היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני [ד] ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת [ה] סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא [ה] לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא [ו] לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא [ז] היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה. פי' דווקא בכי הלי גזונא אבל ראתה בג' מדשים או בג' לחדש או בחמד לכ"ע אין לריך יותר כלשמר לעיל בסוף בנות כותים (לף לט:) למזמי ריש ירחמ וריש ילחמ כו' ואפילו שחמד מלא וחמד חסר ואין הימים שבין לחייה לרחייה שוין מ"מ קביעות החדש גורם והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שהרי נראת בדילוג מן המנין שהחדש שבין נראת בחדש זה לפלוגתא דרבי ורשב"ג דתניא ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא לד' לא תנשא לא דכ"ע כרשב"ג והכא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

ואינה אסורה אלא מי"ח ואילך. ומ"ת ומסקר נמי יום י"ח כי שינתה לי"ז שהרי דילוגה ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו [ח] לחייהן בחדש זימנא ומומר הר"י לחין לחוש בדילוג משום חדש זימנא: **מיחש בחדא זימנא חיישינן.** פירש"י לחייהן לתשמים וכן נריך לפרש מדלא פריי הש"ס בהדיא לטהרות ואין להזכיר בשום קביעות וסת ג' פעמים לגבי תשמים להא בחדש זימנא חיישינן אלא לגבי שאם נקבעו שלש פעמים חשמין לו עד שיעקר שלש פעמים:

הדרן עלך האשה

מסורת הש"ס

א) [נ"ק נ:], ב) [יבמות סד: תוספתא שבת פט"ז ה"ס], ג) נס"ל: ו"ו, ד) נ"ל קבעוה, ה) ל"ה עשילי ועיין רש"ל שסליק, ו) [נס"ל: כמו ט"ו ו"ז],

גליון הש"ס

גמ' ודקארי לה מאי קארי לה. ע' ב"ב ג ע"ב תד"ה ודקאמר:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר כו'. ומסקינן היכא לימודה לימים מחכים (ב"ק לז:). **קבעה לה וסת לדילוג.** וכי מיון הן לחייה שלשים ביי"ז בחדש ואינה מעכשה טיהרת מעת לעת, כלומר כל אחד שים לה וסת ד' פעמים (שם). עד **שתשלש בדילוג.** אין לה וסת קבוע עד שתחזה לחייה לביעית ביי"ת, דלחייה קמייתא נלו ממניינא, דלאו בדילוג חזיה (שם).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה ווסת לדילוג. ודוקא שראייה ראשונה היתה בט"ו לחדש והשניה בט"ז בחדש והשלישי בי"ז בחדש דבכה"ג דוקא ס"ל לרב דראשונה ממנין הדילוג כיון דזמן ראותיה למנין יממת החדש אבל אם ראייה ראשונה היה בר"ח ושניה בט"ו לראיה זו ושלישית בי"ז לאותה ראייה מודה רב דלא קבעה לה וסת דראייה ראשונה אינה מן המנין. וכן מוכח בפ' שור שנגח ד' ה' דמדמי נגח ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה וי"ז בחדש זה לפלוגתא דהכא אע"ג דהתם קאמר ראה שור ונגח [שור ולא נגח] שור נגח שור ולא נגח שור נגח נעשה מועד לסירוגין. אע"ג דהתם ליכא לא חדש ולא שבת. י"ל דהתם תלוי בווסת בראיית השוורים. ור"ח פירש דפלוגתא דהכא מירי כגון שראתה בדילוג ג' חדשים שניים ושלישיים כעניין דילוג שראתה בג' חדשים ראשונים וקבעה לה וסת אליבא דרב מחדש תשיעי ואילך יום ט"ו לחדש עשירי ויום ט"ז לחדש י"א ויום י"ז לחדש י"ב וכן לעולם בכל ג' וג' חדשים. ולשמואל צריכה שתשלש בדילוג שתראה בחדש רביעי יום י"ח כי חדש הראשון אינו מן המנין ו) והג' חדשים שאחרי כן יום ט"ז ויום י"ז ויום י"ח וכן עוד בשלשה שאחרי כן. ותימה לפירושו דלמה לא סגי בג' חדשים לבד כדפרישית: **זה וזה** אסורין דבחדא זימנא חייש לה. ותימה כי שינתה ליום י"ז למה לא תהא אסורה יום י"ח בחדש שאחריו דהא דילוגה חדא זימנא וי"ל דלא חיישינן גבי דילוג בחדא זימנא: **תיובתא** דרב. נ"ל דהוה מצי לשנויי דהכא לא איירי בקביעות ימי החדש אלא מט"ו לט"ו אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר למודה שאני: **מהו דתימא** כיון דלמודה היא ועקרתיה תרי זימני כו'. לישנא דכיון קשה לי דה"ל למימר אע"ג דלמודה היא. ונ"ל לפרש מהו דתימא כיון דלמודה היא לראות מט"ו לחדש לט"ו לחדש ועקרתיה בתרי

ו) נמלה לל"ל רק המנין מתחיל מנ' מדמים שאחרי כן שראתה בסס יום ט"ו וכו'.

מו א מיי' פ"ח מהל' איסורי ביאה הל"ו ועיין במ"מ

סמג לאוין קיז טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף ה ופטי' ז:

מז ב מיי' פכ"ו שם הל' לג סמג לאוין קכו טוש"ע אה"ע סי' ט סעיף ו:

מח ג מיי' שם פ"ח הל' ז סמג שם:

ד [טוש"ע יו"ד סי' קפט סעיף י"ן]:

מט ה ו מיי' שם הל"ו והל"ח טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' ב:

נ ז טוש"ע שם סעיף י"ד:

תום' הרא"ש (המשך)

זימני לראות בדילוג עקרה ליה דנהי דלא הויא ט"ו בכלל לקבוע ווסת לדילוג להוי בכלל לעקור ווסת הראשון שהיה בלא דילוג: **תיובתא** דשמואל. אומר ר"מ דהוה מצי למימר הא מני רבי היא אלא דבלאו הכי משני ליה שפיר בחדא זימנא חיישא אפילו לבעלה ואין נראה לומר דלטהרות דוקא קאמר מדלא פי' התלמוד: ה"ג רש"י הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים ונאסר יום עשרים וט"ז פי' קבעה לה וסת לדילוג כשעשתה שלש פעמים כסדר הזה כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ו בתיר וי"ז בסיון וכן לחתה ט"ו בתמוז וי"ו בחש וי"ז בחלול ועוד לחתה ט"ו בחשרי וי"ו בכסלו מוחשת מכאן ולילך ט"ו לחדש זה וי"ו לחדש עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

כותים (לעיל לט.) ושינתה ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושבע לחייה דכי הדר מטי יום ט"ו לטבילתה קיימת לה בימים הרחויים לנדה שהרי שלמו לחתר טבילה י"ח שבין נדה לנדה וכשנסה מרבעה ימים בימים הרחויים לנדות מצל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה למודה לראות ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה ולחתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשרי לטבילתה: **לימא לן.** מיחום לה דכי מטי טבילתה מחריתי ותטבול ויגיע יום ט) עשרים לן תשעה לחייתן בפרק ד' לעיל (לף לט.) כל אחד עשר בחזקת טהרה שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לן מיחום לה לתקלקי בעלמא הוא קמ"ל: **סניגא לין לחשה קובעת ואינה מטהרת.** ומתניתן לאו גבי הדדי משמע דלא בעי עקירה שלש פעמים אלא למי שנקבע שלש פעמים: **חד לחד.** חדא עקירה לחד קביעות ותקא משמע לן דאפילו קבעתיה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא: **תוספות.** ד"ה **הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים ורואתה הופר שלשים.** כל ימים שבינתים מותרים: **הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים.** העתיד לבא להא מיעקר מינה ואף על גב דקבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: ונאסר